

Arrest

nr. 184 949 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 206 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

1.2 Op 21 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.10.2015 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voorna(a)m(en) : M(...) B(...)

Nationaliteit: Liberia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Uit het voorgelegde loonfiches blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon. De Belg geniet op die manier dus nog steeds sociale bijstand, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt zonder tewerkstelling art. 60. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij met het schrijven van 1 juni 2016 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij diende op 7 juni 2016 een administratief dossier in, maar liet na een nota met opmerkingen in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* de schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. X).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. X van 2 mei 2012).

Concreet stelt verweerder in de bestreden beslissing de tewerkstelling van de Belgische echtgenote via art. 60 OCMW-wet gelijk met sociale bijstand, terwijl een inkomen via het sociale bijstandstelsel niet in aanmerking genomen kan worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen (stuk 1).

Dergelijke beoordeling is manifest onjuist. Een tewerkstelling van een burger via artikel 60 van de OCMW-wet kan niet correct zomaar gelijkgesteld worden met een sociale bijstand. Volkomen foutief en bijgevolg ten onrechte stelt verweerder dat bij een tewerkstelling cfr. art. 60 OCMW-wet “het leefloon wordt verder betaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon.”

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

Het is onjuist – strijdig met art. 40ter Vw. – om per definitie/automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat verzoekers Belgische partner werkt in het kader van artikel 60 OCMW-wet:

“Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

In casu toonde verzoekster in het kader van haar aanvraag aan dat de Belgische referentiepersoon reeds sinds 1 oktober 2012 werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en dat deze tewerkstelling werd aangegaan voor een duur van 312 dagen. Het is hierbij op zich niet betwist dat de hieruit voortvloeiende bestaansmiddelen toereikend zijn.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet “aantonen” dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “beschikt”. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Bovendien merkt verweerder zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder steunt zijn beslissing op de

vaststelling dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet per definitie tijdelijk is, doch lijkt er aldus aan voorbij te gaan dat het niet zozeer de vraag is of de huidige tewerkstelling al dan niet tijdelijk is, het zijn de inkomsten of bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt die stabiel en regelmatig moeten zijn. Verweerder geeft, door aan te geven dat de referentiepersoon na ontbinding van de arbeidsovereenkomst – in de situatie dat hij geen andere tewerkstelling heeft – in ieder geval kan terugvallen op inkomsten uit een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is, zelf aan dat ook in deze situatie verdere inkomsten zullen worden genoten. De Raad ziet ook niet in hoe uit het gegeven dat de betreffende tewerkstelling rechten op werkloosheidsuitkering opent en een einde neemt op het ogenblik dat een volledig recht op een werkloosheidsuitkering is opgebouwd, volgt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel of regelmatig zouden zijn. Verweerder heeft zo in casu de garantie dat de referentiepersoon bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal kunnen terugvallen op andere inkomsten die, zoals reeds gesteld, a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is daarnaast ook geenszins een vaststaand gegeven dat de referentiepersoon na afloop van de tewerkstelling zal terugvallen op een werkloosheidsuitkering, nu niet kan worden uitgesloten dat deze – bijvoorbeeld dankzij de door hem opgedane werkervaring – een andere tewerkstelling vindt. Evenmin blijkt dat de enige betrachting van de referentiepersoon is om terug te vallen op een werkloosheidsuitkering. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat in casu niet het geval was. Uit het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds een aanzienlijke tijd werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet blijkt ook reeds een zekere integratie- en werkbereidheid.

In de situatie zoals deze zich thans voordoet, komt het de Raad dan ook kennelijk onredelijk voor, in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om te besluiten dat geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen op de enkele grond dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet krachtens de wet beperkt is in de tijd totdat de referentiepersoon is gerechtigd op werkloosheidsuitkeringen, die a priori evenwel niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen nog opmerkt dat de Belgische referentiepersoon op grond van de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet reeds de facto ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit gegeven op zich werd weerhouden in de eerste bestreden beslissing om de inkomsten uit een dergelijke tewerkstelling niet te weerhouden. Hiervoor werd enkel gewezen op het tijdelijk karakter van deze tewerkstelling totdat de referentiepersoon is gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dit betreft derhalve een a posteriori motivering die niet in rekening kan worden gebracht, daargelaten het al dan niet rechtmatige karakter ervan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.” (RvV nr. X van 15 januari 2015 – http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_136369.pdf)

Bij een tewerkstelling via art. 60 OCMW-wet is het OCMW wel degelijk de werkgever in een arbeidsovereenkomst, terwijl de Vreemdelingenwet noch de voorbereidende werken ter zake enige vereiste stelt m.b.t. de herkomst van de bestaansmiddelen uit arbeid.

Een arbeidsovereenkomst met het OCMW als werkgever dewelke loon n.a.v. gepresteerde arbeidsuren uitbetaalt, staat niet gelijk aan een leefloon zoals uitgekeerd door het OCMW. Op het eerste geval (van toepassing op de Belgische partner van verzoeker) is de Arbeidsovereenkomstenwet van toepassing, op leefloongerechtigden evident niet.

Verweerder schendt dan ook art. 40ter Vw. door een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als arbeider (quod in casu – zie stuk 1) zo maar zonder meer te gaan gelijkstellen met sociale bijstand.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich om die reden dan ook op.

Dit werd per arrest nr. 165.672 van 13.04.2016 meest recent nogmaals bevestigd door de Raad in een analoog dossier ter bestrijding van een quasi identieke weigeringsbeslissing (stuk 3): [...] (RvV nr. X van 13 april 2016 – stuk 3)

Een identieke beoordeling dringt zich in deze identieke casus op (minstens in het licht van het gelijkheidsbeginsel volgens hetwelk twee perfect vergelijkbare zaken op een gelijkaardige wijze beoordeeld dienen te worden).

In casu komt daar nog bij dat ook verzoeker zelf een inkomen van maandelijks ± 1.100 EUR geniet (stuk 5), zodat verzoeker afdoende aantoonde dat zij voldoen aan de ratio legis van de wet inzake

gezinshereniging, nl. vermijden dat zij in de toekomst ten laste zullen vallen van de sociale bijstand van het OCMW.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op, minstens in het licht van de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing mits beoordeling op onzorgvuldige wijze."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)"

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde de aanvraag van de verzoekende partij enkel weigert daar *"uit het voorgelegde loonfiches blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.- reglementering van 8 juli 1976."* De gemachtigde stelt hierbij dat dit concreet wil zeggen dat *"de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon"* en *"de Belg geniet op die manier dus nog steeds sociale bijstand, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijg zonder tewerkstelling art. 60"*. De gemachtigde concludeert dat overeenkomstig het voornoemd wetsartikel (met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet) een inkomen dat via het sociale bijstandsstelsel wordt verworven niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Dit is het enige motief voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij stelt dat dergelijke beoordeling van de gemachtigde manifest onjuist is en een tewerkstelling van een burger via artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) niet correct zomaar gelijkgesteld kan worden met sociale bijstand. Ze voert aan dat het onjuist – en strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – is om per definitie/automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat haar Belgische partner werkt in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Ze wijst er op dat het OCMW wel degelijk de werkgever is in een arbeidsovereenkomst en de Vreemdelingenwet noch de voorbereidende werken ter zake enige vereiste stellen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen uit arbeid. De verzoekende partij benadrukt dat een arbeidsovereenkomst met het OCMW als werkgever dewelke loon naar aanleiding van gepresteerde arbeidsuren uitbetaalt, niet gelijk staat aan een leefloon zoals uitgekeerd door het OCMW en op het eerste geval, in tegenstelling tot op leefloongerechtigden, de Arbeidsovereenkomstenwet van toepassing is. Ze concludeert dat de gemachtigde voornoemd artikel 40ter schendt door een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur zo maar zonder meer te gaan gelijkstellen met sociale bijstand.

De Raad wijst er op dat uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Er dient echter op gewezen te worden dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn en dat middelen niet mogen verkregen worden via aanvullende bijstandsstelsels.

Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever arbeid te verrichten (de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna verkort de Arbeidsovereenkomstenwet). De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

De Raad dient er op te wijzen dat de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de verzoekende partij dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. Artikel 40ter, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelde overigens op het ogenblik van de bestreden beslissing duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op voorwaarde dat de betrokkene actief naar werk zoekt. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en het is uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht", *T. Vreemd.* 2015, 167).

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Zoals de verzoekende partij tevens aangeeft, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die de verzoekende partij ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

In casu blijkt dat de partner van de verzoekende partij zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van Aalst, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat, zoals de verzoekende partij ook aanvoert, er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

Waar de gemachtigde stelt dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' is en het leefloon verder wordt uitbetaald bij wijze van loon en lijkt aan te geven dat dit ook een vorm van maatschappelijke dienstverlening is maar dan onder andere voorwaarden, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, *Socialezekerheidsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is. De gemachtigde gaat met zijn stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het

bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet, wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten zoals bepaald in de Arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon.

Gelet op het bovenstaande voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat een tewerkstelling via artikel 60 van de OCMW-wet niet zomaar gelijkgesteld kan worden met sociale bijstand en het onjuist is om per definitie en automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat haar Belgische partner werkt in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht aannemelijk aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door enig betoog van de verwerende partij, daar zij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

3.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

3.4 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES